

Onko meillä oikeus kunnan häihin?

Kaupunkimme naisissa on aiheuttanut suuttumusta kuninkaallinen säädös, jonka mukaan häiden viettoa on supistettava niistä aiheutuvien kulujen vuoksi.

Porvaristomme on tottunut juhlimaan tätä tärkeää tapahtumaa näyttävästi suuren vierasjoukon ja maittavien aterioiden kera tavanomaisten kolmen päivän ajan. Nyt vierasjoukkoa, aterioilla tarjottavia ruokia ja häiden ohjelma numeroita olisi vähennettävä huomattavasti. Toimitukseemme on jo kantautunut huolestuneiden äitien yhteydenottoja heidän tyttäriensä oikeudesta kunnan häihin.

Tämän ordinantian eli säädöksen mukaan on jo tuomittu tämän kuluvan vuoden 1667 tammikuussa kunniallinen ja Jumalaa pelkääväinen matroona Maria Olofintytär, kauppias Lorentz Gerdtin leski, huomattavaan 40 hopeamarkan sakkoon. Kaupungin tarkastusmies syytti tätä kunniallista leskeä siitä, että hän oli kutsunut järjestämiinsä häihin 28 paria vieraita, mikä on huomattavasti enemmän kuin ordinantia sallii. Koska Maria Olofintytär kuuluu kuitenkin valtaporvaristoon, oli hänelle annettu poikkeuksellisesti oikeus kyseiseen vierasmäärään. Katselmusmies sai kuitenkin hänelle sakkotuomion, sillä osa vieraista oli viipynyt häissä yli säädetyin ajan kello kuuden iltapäivällä, jolloin niiden tuli loppua. Maria Olofintytär on järkyttynyt saamastaan tuomiosta, sillä hänen mukaansa kunnolliset hääpidot vaativat runsaan vierasjoukon ja pidothan vasta paranevat vanhetessaan.

Toimituksen tietojen mukaan leski Gerdt ei ole ainoa tämän säädöksen uhriksi joutunut kaupunkimme hyvämaineinen vaimo. Tekkalan leski Elisabet Märtenintytär sai jo aiemmin samanlaisen tuomion annettuaan kaupungin musikanttien soittaa tyttärensä häissä vastoin kieltoa. Leski Tekkala ilmoitti sulhasen ja häiden edesikäyvän kanssa, että he maksaisivat mieluummin sakot, kuin pitäisivät häät ilman musiikkia. Koska leski oli vastuussa häiden järjestämisestä, joutui hän myös maksamaan ne.

Yleistä nurinaa ovat aiheuttaneet myös pukeutumissäännöt, joiden mukaan jopa morsiamen tulee noudattaa häissä kohtuullisuutta ja vaatimattomuutta. Porvaristomme rouvat ovat aina pukeutuneet säädynmukaisesti hillittyihin vaatteisiin, jotka on sallittu säädylle. Hääkorut on lainattu usein morsiamen äidiltä tai ammattimaisilta morsiamen pukijoilta, joiden arkuissa on valinnanvaraa. Ovatpa monet morsiamet saaneet kultaisia moninkertaisia kaulakäätyjä ja rannerenkaita perheeltään tai mieheltään käyttääkseen niitä ensimmäistä kertaa juuri häissään. Nyt kyselläänkin, menevätkö nämä korut hukkaan.

Onneksi kohtuullisuuden vaatimus ei kuitenkaan mene niin pitkälle, kuin hallitsijan kuolemaa seuraavana suruvuonna. Tuolloinhan porvarisvaimojen häävaatteiden tulee olla mustia ja korut ovat kiellettyjä. Tunnelmaa ei ole nostanut sekään, että kirkossa alttari ja saarnastuoli on ollut verhottu mustalla kankaalla ja urkuja, kuten muutakaan musiikkia, ei ole saanut soittaa.

Moni muisteleekin kaiholla entisajan häitä, joissa tanssi ja ilonpito oli sallittua. Ylilyöntejä kyllä tapahtui, sillä häiden jatkuessa läpi yön moni humalainen sai tuopista päähänsä. Pormestari Märten Sigfridinpojan tyttären häihin toimitettiin hääpäivänä 140 juomalasia ja toisena päivänä ja sitä seuranneena yönä vielä 120 lasia lisää. Nyt voimme vain muistella tällaisia hääjuhlia kaiholla.

Koska häät ovat porvarisvaimon elämän ehdoton kohokohta, joka sattuu kohdalle tavallisesti vain kerran tai kaksi, tulisi heidän saada toimituksen mielestä ehdottomasti juhlia niitä näyttävästi.

Korkean esivallan tulisi muistaa, ettei tämä ole vain naisten koreilunhalua, vaan myös kaupungin kunnian kohottamista. Kun muista maista saapuneet kauppiat saavat nähdä Turun kauppiaiden varallisuuden, hyöttyy siitä myös kaupunki. Rikas kaupunki ja kauppiasperhe ovat kuitenkin luotettavia kauppakumppaneita.